

Antoni Daufí, el claretià que dibuixa l'Evangelí

Dg, 3/03/2019 per Catalunya Religió

([Claretians](#)) Cada setmana el claretià **Antoni Daufí** il·lustra l'evangeli que pertoca aquell diumenge i el difon per correu electrònic. Situa els personatges en circumstàncies d'ara. "Una de les meves dèries és representar l'Evangelí avui", diu. En aquest vídeo veiem el seu espai de treball: un petit despatx dins de l'habitació de la comunitat de Girona on viu. Hi té la tauleta digital on dibuixa i part de la [col·lecció gràfica](#) que ha anat produint.

Dibuixar l'evangeli és per a Daufí un exercici per anar a fons: "M'ajuda a meditar la paraula de Déu". Però va més enllà d'aquest treball interior. També li permet arribar als altres i despertar-los l'interès per Jesús: "**Això per mi és evangelitzar, posar a l'abast la paraula de Déu**". Reconeix que no s'imaginava "arribar a aquesta mena d'evangelització", però n'està content.

"Sempre havia volgut ser germà"

Antoni Daufí Moreso (Tortosa, 1929) és el segon de sis germans. "Als dotze anys vaig començar a sentir la crida de Déu a la vida consagrada", explica. Amb un camí concret: "Mai em vaig sentir atret a la vida sacerdotal, sempre havia volgut ser germà". Uns anys després ingressa al noviciat claretià de Vic.

Fa els vots com a germà claretià als 18 anys. Sent la necessitat de servir en països de missió i es posa a disposició del pare general. Als 29 anys és destinat a la província claretiana de Filipines, on es dedica sobretot a la catequesi. Hi passa 23 anys, fins que el 1983 torna per motius de salut. Del 1984 al 1987 fa de professor d'anglès a l'antic seminari menor de la Conreria, a més de dedicar-se al servei de la catequesi en diferents parròquies a càrrec dels claretians. Des del juliol del 2016 viu a la comunitat que la congregació té a la ciutat de Girona. Allà són cinc claretians.

Recorda una anècdota sobre la seva vocació com a laic consagrat. Quan tenia 14 anys, alguns missioners de la comunitat de Vic van insistir en què havia d'anar al seminari claretià per començar la carrera sacerdotal. Li deien que així “podria ser més útil i eficaç en l’apostolat”. En acabar el primer curs, va haver d’abandonar el seminari perquè no va aconseguir aprovar el llatí. I va pensar: “No ho deia jo que no volia ser capellà?”

Avui confirma l’encert en la tria: “Em sento plenament realitzat com a germà claretià i **visc content i feliç amb la meva vocació** i cada dia en dono gràcies a Déu per haver-me cridat a la vida missionera com a laic consagrat”.